

²³ Грамотитѣ у Theiner Mon. Slav. I, 29.

²⁴ Чакъ до м. май 1200 г. въ Цариградъ се намиралъ Романовиятъ пратеникъ Твърдятинъ Остромиричъ съ четирма другари, спередъ свидетелството на новгородския архиепископъ Антонія Вж. Савантовъ, Путешествіе новгор. архіеп. Антонія и пр., С-Пб 1872, стр. 79.

²⁵ Разграбването на Сърбия е въ 1203 г.: Theiner, Mon. Slav. I, 22, 36. Ср. Palacky, Dějiny české I, 2, 114 Въ края на 1203 г. Калоянъ пише на папата: „V episcopatus Bulgarie pertinent ad imperium meum, quos invasit et detinet rex Hungarie“ (Theiner 30; ср. Макушевъ 17). Но въ 1204 г. Емерихъ вече се оплаква, че е изгубилъ зестрата на Маргарита (ib. 36) и виждаме българитѣ при устието на Морава.

²⁶ Quamvis fratres mei beatae memorie jam dudum voluerint mittere sanctitati vestre, non tamen ad vos pervenire propter multos nostros contrarios potuerunt“, пише Калоянъ. Theiner, Mon. slav. I, 15.

²⁷ Theiner, Mon. slav. I, 21.

²⁸ Multus egimus gratias omnipotenti Deo, qui... respexit humilitatem nostram et *reduxit nos ad memoriam sanguinis et patrie nostre*, a qua descendimus. Theiner ib. Ср. „populus terre tue qui de sanguine Romanorum se asserit descendisse“, пакъ тамъ 16. Отъ това, разбира се, не може да се прави заключение, че Асеновци по произходъ сж власи или ромъни; папата пръвъ споменува за римския имъ произходъ, а хитритѣ българи се възползували само отъ думитѣ му, та да постигнатъ целитѣ си. Наистина, Калоянъ се титулувалъ господаръ на българи и власи, но подъ последнитѣ разбирали само власи, които живѣли на полуострова, а въ сжщинско Влашко господарували тогава куманитѣ. При това, Калоянъ, споредъ друго едно Инокентиево писмо, се счита за потомъкъ на старитѣ царе, а знайно е, че и Шишмановци, и Симеоновата династия по произходъ нѣматъ нищо общо съ ромънитѣ.
